

Πες ό,τι σκέφτεσαι και κάνε ό,τι λες

Η πρόταση αυτή κόλλησε στο μυαλό μου από το πρώτο απόγευμα που άκουσα από τη Σοσιακρατία ότι δεν προέρχεται από κάποιο σημαντικό πρόσωπο της Σοσιακρατίας, αλλά από τον Αυστριακό Εβραίο Ισραηλινό φιλόσοφο Μάρτιν Μπούμπερ(1878-1965): “Πες ό,τι σκέφτεσαι και κάνε ό,τι λες.”

Μια πρόταση εύκολη, αλλά βαθεία αληθινή και συχνά πολύ δύσκολο να την συνειδητοποιήσει κάποιος/α.

Δεν είναι πολλοί οι άνθρωποι που γνωρίζουν τι σκέφτεται ο/η άλλος/η, εάν αυτός/ή δεν επιθυμεί να το εκφράσει.

Μπορούμε να κρατήσουμε μέσα μας τα συναισθήματα, μπορούμε να αποκρύψουμε τι πραγματικά νομίζουμε και να το επικοινωνήσουμε μόνο με λίγα άτομα.

Πού είναι η σύνδεση με τη Σοσιακρατία;

“Πες ό,τι σκέφτεσαι”

Κάθε απόφαση έχει έως και δύο γύρους απόψεων, μετά το γύρο των ερωτήσεων. Κάθε άποψη μετράει. Κάθε ένσταση μπορεί να ζητήσει μια πρόταση, μπορεί να βοηθήσει για να γίνει καλύτερη και να καθοδηγήσει τον κύκλο στον σκοπό της. Επομένως, είναι σημαντικό να ακουστεί η φωνή του καθενός και της καθεμίας, επειδή ο καθένας/καθεμία μπορεί να κάνει το αποτέλεσμα καλύτερο.

Γιατί δεν λέμε όμως ότι σκεφτόμαστε, αν και φαίνεται να είναι σημαντικό;

Σκεφτόμαστε ότι δεν είναι σημαντικό, αυτό που θέλουμε να πούμε.

Ο πρώτος γύρος απόψεων είναι για τον καθένα/καθεμία να ακούσει και να βοηθηθεί ώστε να λάβει την άποψη του/της διαφοροποιημένη. Επομένως, εναπόκειται στον κύκλο να αποφασίσει αν είναι σημαντικό ή όχι. Πόσες φορές κάποιος/α σκέφτηκε “Είναι απλά μια μικρή σκέψη που μάλλον δεν έχει κανένα αντίκτυπο” και μετά στο δεύτερο γύρο απόψεων κάποιος/α ξεκίνησε με ό,τι αυτός/ή ανέφερε ως ασήμαντη σκέψη. Πολλές φορές ο κύκλος ξέρει καλύτερα από ότι εμείς ξέρουμε για το αν κάτι είναι σημαντικό ή όχι.

Αισθανόμαστε ντροπή για ό,τι θέλουμε να πούμε.

Η ασφάλεια του κύκλου είναι είναι μία σημαντική προϋπόθεση για να πούμε αυτό που σκεφτόμαστε. Εάν έχουμε ζήσει την εμπειρία όπου κανένας/καμία δεν κρίνει τις σκέψεις μας και εκτιμάει το ότι έχουμε άποψη, μπορούμε να αισθανόμαστε όλο και πιο άνετα για να λέμε αυτό που σκεφτόμαστε.

Φοβόμαστε να είμαστε μόνοι/ες μας με μια γνώμη.

Αυτό αποτελεί ένα άλλο κομμάτι της μαθησιακής διαδικασίας και της ασφάλειας που μπορούμε να αισθανθούμε σε έναν κύκλο.

Μερικές φορές είμαστε μόνοι/ες μας με μια γνώμη. Αλλά κανένας/καμία άλλος/η δεν θα το δει αυτό μετά γιατί δεν πρόκειται για προσωπική αποτυχία η νίκη, πρόκειται για την επίτευξη του στόχου του κύκλου, και της από κοινού επίτευξης.

Επομένως σε έναν υγιή κύκλο μπορούμε να πούμε ότι σκεφτόμαστε χωρίς φόβο, μάλιστα χρειάζεται να πούμε τι σκεφτόμαστε ώστε να συνεχίσουμε όλες/οι μαζί προς τον στόχο του κύκλου/της οργάνωσης.

Ταυτόχρονα μπορούμε να μάθουμε ότι δεν χρειάζεται να πούμε ό,τι σκεφτόμαστε εάν έχει ειπωθεί πριν. Δεν σχετίζεται με το αν είσαι έξυπνος/η, αλλά με το ότι εργαζόμαστε μαζί και βρίσκουμε μαζί τι είναι καλό για τον καθένα/καθεμία στον κύκλο.

“Και κάνε ότι λες”

Εάν είναι ήδη δύσκολο να πούμε τι σκεφτόμαστε είναι ακόμα πιο δύσκολο να κανουμε ό,τι σκεφτόμαστε. Αυτό είναι ένα γεγονός.

Στη Σοσιακρατία έχουμε τον διαχωρισμό ανάμεσα σε βασικές αποφάσεις και εκτελεστικές (εκτελεστικές αποφάσεις). Μόλις η απόφαση παρθεί, η δουλειά ξεκινάει.

Μετά από κάθε απόφαση σε μία Σοσιακρατική συνάντηση πάντα διευκρινίζουμε ποιός/α το κάνει και μέχρι πότε. Και αυτό θα αναφερθεί στην επόμενη συνάντηση,

Επομένως όλοι/ες ξέρουν ότι η απόφαση έχει ενα αντίκτυπο στην πραγματική ζωή. Όλοι/ες ξέρουν ότι η μέτρηση, που αποτελεί ένα σημαντικό εργαλείο της Σοσιακρατίας, θα δείξει αν όλα όσα είπαν έχουν γίνει η όχι. Και αυτό θα έχει συνέπειες.

Αν ο στόχος του κύκλου είναι ξεκάθαρος και όποιος/α είναι μέλος του κύκλου θέλει να πετύχει στον στόχο, ο καθένας/καθεμία θα βοηθήσει να εφαρμοστούν οι αποφάσεις του κύκλου.

Γιατί δεν κάνουμε αυτά που λέμε;

Είμαστε τεμπέληδες ή έχουμε άλλα πράγματα να κάνουμε.

Αγαπάμε τις συναντήσεις και τις αποφάσεις, αλλά μέχρι την επόμενη συνάντηση το μυαλό μας είναι γεμάτο από άλλα πράγματα. Πρέπει να μάθουμε ότι εφόσον αποφασίσαμε μαζί, πρέπει επίσης και να γίνει. Εάν δεν το κάνουμε, ο στόχος του κύκλου είναι σε κίνδυνο. Χρειάζεται να δούμε ότι είμαστε ένα μέλος του κύκλου (και ίσως σε έναν οργανισμό που λειτουργεί με την δομή των κύκλων) που υπολογίζει σε εμάς.

Φοβόμαστε να αναλάβουμε την ευθύνη

Είναι μία εντελώς καινούργια κουλτούρα σε μία σοσιακρατική δομή, όπου ο καθένας έχει μια προσωπική ευθύνη. Αυτό είναι που οι άνθρωποι θέλουν – και την ίδια στιγμή φοβούνται.

Εκτός από τις βασικές αποφάσεις, υπάρχουν εκτελεστικές αποφάσεις, τις οποίες όσοι/ες είναι στην εκτέλεση ενός βασικού κύκλου απόφασης μπορούν να αποφασίσουν μόνοι/ες τους. Το να έχεις την ευθύνη και την ελευθερία να αποφασίσεις σε ένα πεδίο, είναι κάτι που μπορεί να μας κάνει να μην φοβόμαστε ότι μπορούμε να κάνουμε τα πάντα.

Επόμενως, γιατί πρέπει να πω αυτό που σκέφτομαι;

Όλοι/ες ξέρουν ότι η απόφαση θα γίνει από κάποιον/α στον κύκλο, εννοώντας κάποιον/α (ή περισσότερους/ες) που αποφάσισαν με συναίνεση. Θα ήταν χρήσιμο να είμαστε ξεκάθαροι/ες και ειλικρινείς σε σχέση με το τι παρέχουμε σε ένα κύκλο αποφάσεων. Έχει ένα αντίκτυπο στο πως προχωράει ο κύκλος.

Και γιατί πρέπει να κάνουμε ό,τι λέμε;

Επειδή υπάρχει ένας καλός τρόπος “ελέγχου” σε έναν σοσιακρατικό κύκλο. Υπάρχει ένας αρχηγός, του οποίου ο ρόλος είναι να βλέπει τα καθήκοντα και τα μέλη του κύκλου. Υπάρχει ένα logbook (βιβλίο καταγραφής) όπου οι βασικές αποφάσεις γράφονται, με ημερομηνία και ημερομηνία λήξης. Υπάρχουν ρόλοι και ένα κοινό στόχος που βοηθάει όλους/ες να δουν γιατί και για ποιο λόγο τα μέλη ενός κύκλου εργάζονται.

Βερένα Φινκ_01/21